

tats. L'èxit del film recau precisament en aquest fet, ja que tothom qui hagi fet el servei militar veurà reflectides a la pel·lícula moltes de les injustícies usuals de què eren víctimes mentre feien el soldat.

Historias de la puta mili ha arribat en un moment que, malgrat la bona imatge que de l'exèrcit donen els legionaris i paracaidistes enviats de cascs blaus a Bòsnia, el nombre actual d'objectors de conscièn-

cia continua creixent sense que ningú pugui predir quan tocarà sostre. Així, si l'any 1991 es van declarar objectors 28.051 joves a l'estat espanyol, i al 1992, 42.454, gairebé el doble, durant tot el 1993 el Ministeri de Justícia va rebre més de 70.000 sol·licituds. Això vol dir més d'un 30% del contingent militar, gairebé un de cada tres joves en edat d'anar a fer el soldat.

Justícia ja s'ha declarat incapaç d'incor-

porar a la prestació social substitutòria tanta gent, i el Ministeri de Defensa creu que si continua aquest ritme de creixuda, enguany objectaran la meitat dels cridats a files. A això cal afegir el pes polític i social de la insubmissió –nou mil insubmissos en els últims cinc anys– a la qual la majoria dels jutges responen postergant els judicis o imposant condemnes inferiors a les previstes per la llei.

Xavier Rius Sant

Le Pen, a la baixa

El FN francès viu, de la mà del Govern Balladur, un dels seus pitjors moments. La seva situació a Catalunya Nord –diu Univers Bertrana– no n'és una excepció.

El Front National de Jean-Marie Le Pen travessa una etapa delicada: els vents li són contraris d'ençà del naufragi dels socialistes i l'arribada d'Edouard Balladur a l'Hotel Matignon. Just quan acaba de celebrar el seu novè congrés, el partit de la "França francesa" presencia esbalaït l'ensulsiada de tots els índexs de popularitat i de credibilitat.

Això explica que, en un intent desesperat per recobrar el seu espai polític, Le Pen es vegi obligat a abandonar transitòriament els seus terrenys de caça predilectes –la por als estrangers, la crisi dels valors tradicionals o el sentiment d'inseguretat– per multiplicar sense gaire èxit els seus acudits penosos contra el "doctor morfina" –Balladur– que li ha adormit l'electorat, i sobretot contra Charles Pasqua, el ministre d'Interior "placebo", que amb les seves lleis contra la immigració li ha neutralitzat l'únic leitmotiv rendible. Tot plegat per desorientar encara més els seus simpatitzants, que, segons les enquestes, en un 68% no saben situar la posició actual del partit en el joc polític.

Lògicament, l'erosió del Front National afecta també la seva estructura interna. El novè congrés, que havia de servir per relançar la imatge de l'organització, ha revelat tensions poc estètiques entre clans que, des dels "moderns" fins als neona-

zis, ja se situen en la perspectiva d'una hipotètica successió a Le Pen. El que semblava una fortalesa és, doncs, en realitat un complex i fràgil castell de cartes en el qual Le Pen, com els cèsars romans, ha de calcular al mil·límetre l'equilibri que li permeti mantenir-se al cim. Bruno Gollnisch, un temible intel·lectual proper al "revisionisme" i admirador declarat de Jirinovski, ha accedit així al càrrec de vice-president amb la doble missió de sostreure a Bruno Mégret –el número dos del partit– el seu protagonisme benpensant i d'endurir el missatge lepenista en vistes als difícils comicis que s'acosten.

Aquest cop, però, la salvació no vindrà a Perpinyà. La Catalunya del Nord, un dels bastions més sòlids i representatius del Front National, es comporta com una mostra a escala del que passa a París. Els resultats de l'extrema dreta, que depenen essencialment d'una població vella nou-

vinguda, hi segueixen les mateixes fluctuacions que a la resta de l'estat, per la qual cosa cal considerar que la davallada reflectida a les enquestes parinsenques correspon també a la realitat nord-catalana. En tot cas, Pierre Sergent, l'enyorat dirigent carismàtic, ja no hi és per corregir-ho.

A un mes escàs d'unes eleccions cantonals, per conservar la seva mitjana actual del 18,5%, caldria ara que el Front National

aconseguís no només desenvolupar a Perpinyà el seu aparell de partit, sinó també arrelar els seus quadres als cantons i optimitzar el que queda de la seva xarxa d'associacions satèl·lit. Res d'això serà possible. En la seva imminent visita a Catalunya del Nord, Jean-Marie Le Pen haurà de constatar que la secció departamental, malgrat els seus bons resultats, ha esdevingut una "llar de la tercera edat", tal com la defineix una de les seves poquíssimes joves militants.

És evident que Le Pen no podrà reconquerir l'esperit de croada des d'un local aïllat on cada vespre enretiren el rètol *bleu-blanc-rouge* de la porta... A no ser que prengué el risc de posar-se a repetir amb més insistència les seves fins ara discretes al·lusions als "perills" de "la potent Catalunya", l'efecte electoral de la qual encara no ha estat comprovat.

Univers Bertrana

Resultats electorals del Front National (1984-1993)

